

Sygnatura akt: V GC 1597/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kalisz, dnia 20 stycznia 2020r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2020r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.**

przeciwko: **A. W.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego A. W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwotę 3.093,50 euro (trzy tysiące dziewięćdziesiąt trzy euro 50/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 09 maja 2018r.,
- zasądza od pozwanego A. W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwotę 3.917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1597/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 09 maja 2018 r. (data stempla pocztowego) powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanego A. W. kwoty 3.093,50 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż roszczenie objęte pozwem wynika z umowy windykacji roszczeń pieniężnych nr (...) z dnia 29 września 2017 r. Podniósł, że na mocy przedmiotowej umowy powódka rozpoczęła czynności windykacyjne w celu wyegzekwowania należności od dłużnika pozwanego (...). Ponieważ odzyskanie zadłużenia na drodze polubownej okazało się niemożliwe, skierowała do pozwanego pismo z prośbą o uiszczenie wymaganych opłat sądowych, do czego ten był zobowiązany na mocy postanowień umowy. Wobec braku reakcji pozwanego powódka wysłała do niego pismo ponagląjące, a po upływie określonego w nim terminu rozwiązała umowę z prawem do wynagrodzenia. Jednocześnie poinformowała pozwanego, że pełnomocnictwo procesowe i szczególne w sprawie wygasło oraz wezwała

go do zapłaty kwoty 4.204,76 euro. Pełnomocnik powódki wskazał, że kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy wysokością zobowiązania pozwanego wobec powódki, a kwotą już uregulowaną przez pozwanego.

Dnia 21 maja 2018 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w osobie Referendarza Sądowego wydał w sprawie V GNc 2418/18 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 19 czerwca 2018 r. (data wpływu) złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o odrzucenie pozwu oraz zasądzenie od powódki jego rzecz kosztów procesu. Nadto podniósł zarzut bezzasadności powództwa, nieudowodnienia szkody oraz zastosowania rażąco wygórowanej kary umownej.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 10 października 2019 r. Sąd odmówił odrzucenia pozwu. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 18 października 2019 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie działalności wspomagającej usługi finansowe. Natomiast pozwany A. W. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w miejscowości T. w oparciu o wpis do (...). Prowadzi działalność m.in. w zakresie transportu drogowego towarów.

(fakty bezsporne).

Pozwany w ramach prowadzonej działalności współpracowała z firmą (...) w K. na Litwie. Świadczył na jej rzecz usługi transportowe. Początkowo firma regulowała należności. Problemy zaczęły się we wrześniu 2016 r. Pozwany wystawił na rzecz zagranicznego kontrahenta faktury VAT na łączną kwotę ok. 33.285 euro.

(dowód: oświadczenie pozwanego k. 57).

W dniu 29 września 2017 r. pozwany A. W. zawarł z powódką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. umowę windykacji roszczeń pieniężnych nr (...). Przedmiotem umowy było zlecenie powódce windykacji niespornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych przysługujących pozwanemu względem dłużnika (...) z siedzibą w A. K., Litwa w kwocie 34.185 euro.

Zgodnie z §2 łączącej strony umowy powódka była upoważniona do dokonywania w imieniu pozwanego wezwań do zapłaty, prowadzenia negocjacji z dłużnikiem zmierzających do polubownego zakończenia sprawy, w tym do zawarcia ugody z dłużnikiem, a także prowadzenia postępowania sądowego przed sądem I i II instancji oraz postępowania egzekucyjnego.

W myśl §4 umowy powódka w pierwszej kolejności miała wezwać dłużnika listem poleconym do zapłaty długu wyznaczając stosowany termin zapłaty (pkt 1). W przypadku braku zapłaty w wyznaczonym terminie lub braku odpowiedzi dłużnika na wezwanie, miała podjąć niezwłocznie dalsze czynności windykacyjne w celu uzyskania zaspokojenia roszczenia objętego umową. Powódce przysługiwało prawo doboru przewidzianych przepisami prawa, niezbędnych czynności windykacyjnych w celu skutecznego wyegzekwowania dochodzonego od dłużnika roszczenia, łącznie ze skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego i egzekucyjnego. Decyzja co do rodzaju i kolejności podejmowanych czynności windykacyjnych należała wyłącznie do powódki (pkt 2).

Zgodnie z §5 łączącej strony umowy za skuteczne przeprowadzenie czynności windykacyjnych wierzytelności objętych umową powódce przysługiwało wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 10% należności głównej, powiększone o

podatek VAT oraz ustawowe lub umowne odsetki naliczone od należności głównej, zwane w umowie wynagrodzeniem (pkt 1). Wynagrodzenie to przysługiwało po wyegzekwowaniu od dłużnika wierzytelności, za wyjątkiem sytuacji wymienionych w §6 pkt 5, 8 i 9, §7 pkt 3, §8, §9 oraz §12 pkt 5 i 12 umowy oraz art. 473 kc (pkt 2). Wysokość zryczałtowanego odszkodowania była taka sama, jak wynagrodzenia określonego w §5 pkt 1.

W myśl §6 pkt 4 wszelkie koszty związane z dochodzeniem wierzytelności na drodze sądowej i komorniczej ponosił pozwany, za wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego. Zgodnie zaś z treścią §6 pkt 8 w przypadku wezwania pozwanego przez powódkę do uiszczenia opłaty sądowej i skarbowej w celu wniesienia pozwu do sądu termin uiszczenia opłaty został ustalony na 3 dni od daty wezwania zleceniodawcy. W przypadku nieuiszczenia wymaganych opłat zleceniobiorca miał prawo traktować ich brak jako rezygnację z drogi sądowej i przysługiwało jej wówczas prawo do wynagrodzenia zgodnie z treścią §5 umowy oraz prawo żądania zwrotu wygenerowanych kosztów zastępstwa prawnego.

Zgodnie z treścią §7 strony zgodnie oświadczyły, iż na każdym etapie postępowania pozwany zobowiązany jest do współdziałania z powódką (pkt 2 zd. 1). Powódka miała prawo wypowiedzieć umowę z prawem do wynagrodzenia określonego w §5 umowy, jeżeli pozwany uchybi temu obowiązkowi (pkt 3 zd. 1).

W myśl §12 pkt 11 walutą kontraktu miała być windykowana wierzytelność, zaś w przypadku kosztów walutą były opłaty w walucie, jakiej zażądały urzędy, sądy i inne osoby danego kraju, w którym prowadzona jest windykacja.

Zaś zgodnie z treścią §12 pkt 14 umowy pozwany oświadczył, iż zapoznał się z treścią umowy i ją podpisał po przeczytaniu, nie wnosząc żadnych zastrzeżeń.

(dowód: umowa windykacji roszczeń pieniężnych k. 5-9, załącznik nr 1 k. 10, zeznania pozwanego A. W. k. 89-90).

Pozwany nie przeczytał umowy przed jej podpisaniem.

(dowód: zeznania pozwanego A. W. k. 89-90).

Pismem z dnia 20 października 2017 r. powódka wezwała dłużnika (...) z siedzibą w K. do zapłaty wierzytelności przysługującej pozwanemu wraz z odsetkami w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Do wezwania dołączyła ostateczne wezwanie do zapłaty oraz pełnomocnictwo windykacyjne. Wezwanie doręczono dłużnikowi za pośrednictwem poczty w dniu 27 października 2017 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 13-14, 15-16, pełnomocnictwo szczególne k. 17, 18, potwierdzenie odbioru przesyłki pocztowej k. 19).

Dłużnik nie odpowiedział na wezwanie.

(fakt bezsporny).

Mailem z dnia 07 listopada 2017 r. powódka poinformował pozwanego o zamiarze skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Jednocześnie wezwała go do uiszczenia na wskazane konto bankowe kwoty 1.938 euro na poczet kosztów procesu, w tym 738 euro na poczet opłat sądowych i 1.200 euro tytułem kosztów adwokackich – w terminie 7 dni. Do wezwania dołączyła wycenę kosztów sądowych.

(dowód: e-mail k. 20, wezwanie do opłat k. 21, zeznania pozwanego A. W. k. 89-90).

Pozwany nie uregulował żądanej kwoty w określonym terminie.

(fakt bezsporny).

Pismem z dnia 16 listopada 2017 r. powódka ponownie wezwała pozwanego do uiszczenia zaliczki na poczet opłat sądowych w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Wezwanie zostało nadane w urzędzie pocztowym tego samego dnia.

(dowód: pismo k. 22, wyciąg z pocztowej książki nadawczej k. 23).

W piśmie z dnia 27 listopada 2017 r. powódka wypowiedziała pozwanemu łączącą strony umowę z powodu braku wpłaty zaliczki. Jednocześnie wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4.204,76 euro w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania. Poinformowała go również, że w przypadku uregulowania wynagrodzenia w określonym terminie pozwany uzyska rabat w wysokości 30%. Nadto zawiadomiła go, że w przypadku braku zapłaty w określonym terminie skieruje sprawę na drogę postępowania sądowego, bez ponownego wezwania. Pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 30 listopada 2017 r.

(dowód: wypowiedzenie umowy i wezwanie do zapłaty k. 11, potwierdzenie odbioru przesyłki pocztowej k. 12).

W pozwie z dnia 28 grudnia 2017 r. (data wpływu) powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanego A. W. kwoty 4.204,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 08 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż roszczenie objęte pozwem wynika z umowy windykacji roszczeń pieniężnych nr (...) z dnia 29 września 2017 r. Podniósł, że na mocy przedmiotowej umowy powódka rozpoczęła czynności windykacyjne w celu wyegzekwowania należności od dłużnika (...). Ponieważ odzyskanie zadłużenia na drodze polubownej okazało się niemożliwe, powódka skierowała do pozwanego pismo z prośbą o uiszczenie wymaganych opłat sądowych, do czego ten był zobowiązany na mocy postanowień umowy. Wobec braku reakcji pozwanego powódka wysłała do pozwanego pismo ponagląjące, a po upływie określonego w nim terminu rozwiązała umowę z prawem do wynagrodzenia. Jednocześnie poinformowała pozwanego, że pełnomocnictwo procesowe i szczególne w sprawie wygasło oraz wezwała go do zapłaty kwoty 4.204,76 zł. Żądana należność nie została przez pozwanego uregulowana.

Dnia 11 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w osobie Referendarza Sądowego wydał w sprawie sygn. akt V GNc 5950/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu. Nakaz uprawomocnił się w dniu 10 kwietnia 2018 r.

(fakty bezsporne, a nadto dokumenty w aktach SR w Kaliszu sygn. akt V GNc 5950/17: pozew k. 2-3, nakaz zapłaty k. 31, zarządzenie k. 39).

W dniu 05 kwietnia 2018 r. pozwany uregulował na rzecz powódki kwotę 5.446,76 zł wynikającą z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Kaliszu w dniu 11 stycznia 2018 r. w sprawie sygn. akt V GNc 5950/17.

(dowód: przelew z rachunku k. 45, zeznania pozwanego A. W. k. 89-90).

W dniu 30 kwietnia 2018 r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.111,26 euro (równowartość kwoty wynikającej z nakazu zapłaty) tytułem częściowego rozliczenia.

(dowód: faktura VAT k. 46, zeznania pozwanego A. W. k. 89-90).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów dołączonych do akt oraz przesłuchania pozwanego A. W.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty, z których dowód przeprowadzono

w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony procesu (art. 230 kpc).

Sąd w dał wiarę zeznaniom pozwanego A. W.. Były one spontaniczne, spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie. Stworzyły logiczny ciąg okoliczności związanych z zawarciem i przebiegiem wykonywania przez strony umowy będącej przedmiotem sporu. Nadto zeznania te nie zostały zakwestionowane przez strony (art. 229 i 230 kpc).

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie powódka dochodziła od pozwanego zapłaty wynagrodzenia za świadczone usługi.

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie może budzić wątpliwości, że w dniu 29 września 2017 r. strony procesu zawarły umowę o windykacji roszczeń pieniężnych.

Wobec tego, iż umowa taka nie została uregulowana wprost w przepisach prawa cywilnego (jest to umowa nienazwana) należy do niej odpowiednio stosować przepisy o umowie zlecenia, bowiem jest ona w istocie zleceniem windykacji należności. Zatem podstawą roszczenia powódki jest art. 735 kc, zgodnie z którym za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie, przy czym stosownie do art. 744 kc w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy.

Taką odmienną regulację przewidywała łącząca strony umowa o windykacji roszczeń pieniężnych, bowiem należne powódce wynagrodzenie zostało zastrzeżone także w sytuacjach, gdy wykonanie przez nią zlecenia stało się niemożliwe lub utrudnione na skutek zaniechania pozwanego związanego z niewykonaniem przez niego przyjętych obowiązków.

Zgodnie z treścią §6 pkt 8 w przypadku skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego zleceniobiorca był zobowiązany do uiszczenia wymaganych opłat sądowych w terminie 3 dni od daty wezwania. Ich brak zleceniobiorca miał prawo potraktować jako rezygnację z drogi sądowej. Przysługiwało mu wówczas prawo do wynagrodzenia zgodnie z treścią §5 umowy oraz prawo żądania zwrotu wygenerowanych kosztów zastępstwa prawnego. Natomiast w myśl §7 pkt 2 i 3 strony zgodnie oświadczyły, iż na każdym etapie postępowania zleceniodawca zobowiązany jest do współdziałania ze zleceniobiorcą, zaś zleceniobiorca miał prawo wypowiedzieć umowę z prawem do wynagrodzenia określonego w §5 umowy, jeżeli zleceniodawca uchybi temu obowiązkowi.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, iż mimo wezwania do zapłaty dłużnik nie uregulował żądanej należności. Powódka zdecydowała zatem, co było jej uprawnieniem w świetle łączącej strony umowy, o wystąpieniu na drogę postępowania sądowego i sporządziła wycenę kosztów procesu. Pozwany był dwukrotnie wzywany do uiszczenia kosztów niezbędnych do wszczęcia sprawy, jednakże bezskutecznie.

Podkreślić należy, że przedmiotowa umowa reguluje szczegółowo prawa i obowiązki stron, a w szczególności jednoznacznie określa jakie koszty, w jakiej wysokości i kiedy pozwana zobowiązała się pokryć oraz w jakiej wysokości i kiedy będzie zobowiązana zapłacić wynagrodzenie należne powódce.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że powódka podjęła czynności windykacyjne (sporządziła i przesłała dłużnikowi stosowne wezwanie do zapłaty, ustaliła wysokość kosztów procesu na Litwie), a których nie mogła sfinalizować z uwagi na brak właściwego współdziałania ze strony pozwanego. Pozwany po wezwaniach do uiszczenia zaliczki na poczet kosztów sądowych, którą powinien wpłacić stosownie do przyjętego zobowiązania w tym zakresie, co wynika wprost z brzmienia umowy, zachował się biernie. Jego zaniechanie w konsekwencji skutkowało wypowiedzeniem umowy przez powódkę i zrodziło obowiązek zapłaty umówionego wynagrodzenia stosownie do zapisów umowy.

Przy czym ponownie podkreślić należy, że stosownie do zawartej przez strony umowy pozwana przyjęła na siebie szereg obowiązków, w tym obowiązek uiszczenia kosztów związanych z dochodzeniem wierzytelności na drodze sądowej, o pozwany wiedział lub co najmniej powinien wiedzieć skoro, jak wynika to z materiału dowodowego (§12 pkt 14 umowy) zapoznał się z treścią umowy i ją podpisał po jej przeczytaniu, bez żadnych zastrzeżeń. Przyjął zatem należało, że znał treść umowy.

Pozwany słuchany na rozprawie zeznał, że nie przeczytał umowy. Podkreślić w tym miejscu należy, że nie można mówić o błędzie co do czynności prawnej w sytuacji, gdy ktoś składa podpis na dokumencie bez uprzedniego przeczytania go. Postawa osoby składającej oświadczenie, świadomie wykluczająca możliwość poznania stanu faktycznego, wyłącza błąd. Osoba, która świadomie podpisuje dokument nie znając jego treści, nie myli się, lecz świadomie akceptuje oświadczenia zawarte w dokumencie. Okolicznością, która wyklucza możliwość skutecznego powoływania się na błąd, jest też sytuacja, gdy mylne wyobrażenie o treści czynności prawnej zostało spowodowane niedbalstwem strony.

Bezspornym jest, że powódka podjęła czynności zmierzające do uzyskania od pozwanego opłaty sądowej, do uiszczenia której pozwany zobowiązał się stosownie do warunków umowy: wysłała do pozwanego wezwanie do zapłaty wraz z wyceną sprawy dokonaną przez prawnika z Litwy, korespondencję mailową z żądaniem uiszczenia stosownych opłat oraz ponaglenie. W związku z powyższym powódka wykazała, iż pozwany był powiadomiony o obowiązku uiszczenia tych opłat oraz posiadał wiedzę o wysokości oraz terminie ich uiszczenia jak również skutkach braku wpłaty. Mimo tego nie uregulował żądanych kwot, warunkujących wystąpienie z pozwem do Sądu.

Podkreślić należy, iż przedmiotowa umowa została zawarta pomiędzy podmiotami będącymi przedsiębiorcami, w ramach zasady swobody umów, w warunkach umożliwiających stronie pozwanej swobodne podjęcie decyzji o jej podpisaniu. Ponadto należy zwrócić uwagę na okoliczność, iż to pozwany na skutek niewywiązania się z przyjętych stosownie do umowy obowiązków uniemożliwił powódce kontynuowanie czynności windykacyjnych, w związku z czym powódka została pozbawiona spodziewanego wynagrodzenia prowizyjnego.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż zarówno powódka jak i pozwany prowadzą działalność gospodarczą. Współczynnik należytej staranności związany z rozsądną oceną skutków stosunku zobowiązaniowego jest w tym przypadku zwiększony. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się na tendencje do nakładania na przedsiębiorców coraz większej ilości obowiązków, zwiększając tym samym zakres ich odpowiedzialności. Judykatura jednoznacznie wskazuje, że należyta staranność wymagana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej działalności, uzasadnia zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej (por: wyrok SN z dnia 17 sierpnia 1993 r., III CRN 77/93; oraz wyrok SN z dnia 02 kwietnia 2014 r., IV CSK 404/13). Zatem pozwany winien dochować należytej staranności związanej z podjęciem decyzji

o zawarciu przedmiotowej umowy, a skoro ją zawarł i zaakceptował zawarte w niej warunki, powinien wywiązać się z przyjętych na siebie zobowiązań.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, jakoby powódka domagała się zapłaty od niego zapłaty kary umownej należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 483§1 kc można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikającej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy pieniężnej (kara umowna). W treści łączącej strony umowy brak jest takiego zastrzeżenia. Nadto świadczenia pozwanego miało charakter pieniężny. Tym samym zarzut pozwanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut powagi rzeczy osądzonej i wniósł o odrzucenie pozwu.

Zgodnie z treścią art. 199§1 pkt 2 kpc Sąd odrzucił pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku, albo została już prawomocnie osądzona.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w osobie Referendarza Sądowego wydał w sprawie sygn. akt V GNc 5950/17, w którym uwzględnił żądanie powódki wobec pozwanego wynikające z umowy będącej przedmiotem sporu w kwocie 4.204,76 zł. Kwota ta stanowiła część wynagrodzenia dochodzonego przez powódkę. Pozostała należność, żądana w przedmiotowej sprawie nie była objęta pozwem rozpoznany w sprawie sygn. akt V GNc 5950/17. Dlatego też postanowieniem z dnia 10 października 2019 r. Sąd odmówił odrzucenia pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne powództwo należało uwzględnić w całości, o czym Sąd orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O obowiązku zapłaty odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684), zgodnie z którym

w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie

w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Przy czym powódka żądała odsetek od dnia wytoczenia powództwa, zaś Sąd zgodnie z treścią art. 321 kpc był jej żądaniem w tym zakresie związany.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty procesu w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa w kwocie 300,00 zł, obliczona zgodnie z art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. Nr z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika stron w kwocie po 3.600,00zł obliczone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) i §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Pozwany przegrał proces w całości, winien więc w całości ponieść jego koszty.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.917,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława